

Tornar a confiar

Per Elisa Roig Alos

Les escales mecàniques del metro m'escupen a peu de carrer a l'estació de les Glories. Una ventada d'aire xafogós em despentina els cabells. Un cop més, veig la torre Agbar que s'alça davant meu: en efecte, aquí segueix, immòbil i imponent, l'estel d'orient dels treballadors matiners que peregrinen a les seves oficines al barri del Poblenou.

Una allau de vianants em creua en múltiples direccions. Accelero el pas per alliberar-me de la corrent que m'empeny fora de la meva trajectòria; faig tard a la meva reunió i no tinc temps per badar. Mentrestant el nou àlbum de Carolina Durante sona per segona vegada consecutiva sota els meus auriculars nous, *noise cancelling* d'última generació, amb garantia d'aïllament auditiu gairebé total. Sincronitzo les meves passes amb el ritme d'un pop-rock que em bombardeja el cervell. L'escolto amb la mateixa atenció que posaria als assajos de bateria d'un veí inoportú.

La meva vista panoràmica adverteix una presència que s'acosta en la meva direcció. Una dona allarga la mà fins el meu braç sense arribar a tocar-me. Em detinc en sec. Descol·locada, li lleigeixo els llavis sense èxit, m'abaixo els auriculars i dues botzines em colpegen els timpans. Dec fer una mena de ganyota perquè la dona fa un pas enrere, amaga el cap i col·loca les mans davant del seu cos en posició de defensa.

- Perdona... Perdona... Tranquila, no te voy a hacer nada. ¿Me podrías comprar un café, por favor? Es que estoy en la calle.

Jo arronso el front. La dona vesteix amb un anorac blanc que li queda força gran, és de constitució prima i duu els cabells castanys mal tenyits. Deu rondar els cinquanta anys. Immediatament em fa pensar en ma mare. "Claro", li contesto, i acte seguit li ofereixo comprar-li més menjar, el que necessiti, un cafè em sembla ridícul. La dona ho rebutja compungida. "Pues mira, yo voy en esa dirección, de camino hay un café", dic jo, pensant que d'aquesta manera m'estalviaria temps. Ens posem a caminar i ella em dóna les gràcies amb una insistència desproporcionada que m'incomoda. M'informa que porta quinze dies dormint al carrer, i jo, mentrestant, li miro les mans. Recordo les del noi que em va estafar uns anys enrere i que em va abordar de la mateixa manera, amb una història completament falsa a la qual vaig caure de quatre grapes. Les comparo. Les d'aquesta dona estan menys brutes, només tenen una lleugera línia de brutícia, quasi imperceptible. Inconscientment li miro la boca, buscant algun senyal que

em garanteixi que les condicions que clama tenir son certes, i que no m'enganyarà com ho va fer aquell noi al carrer Casanova. Em pregunto si les noies joves som un blanc fàcil. O si jo dec fer cara d'innocent.

–¿Y dónde estás durmiendo?– li pregunto.

–Dos días a la semana tengo una habitación, ahí me puedo duchar... el resto de días duermo en unos cartones en Capri con Marina... Parles català, tresor?

Li contesto un sí efusiu mentre passem pel peu de la torre Agbar, i em plantejo per què he emprat el castellà en primer terme. O per què l'ha emprat ella. De seguida recordo que el barri pràcticament és de domini argentí, i comprenc la seva tria. M'alleugereix poder parlar amb ella en la meua llengua materna, i puc notar com poc a poc alguns músculs del meu cos es van destensant. Torno a pensar en la meua mare amb el cor compungit. Però no abaixo la guàrdia.

–Aleshores, portes només quinze dies al carrer?

–Sí, el meu home m'ha fet fora de casa... Vivía amb ell a Pallars... És un home amb molts diners, saps... Portàvem quasi vint anys junts i les coses es van complicar i m'ha fotut fora. Estic amb depressió i no tinc les pastilles, i... –comença a somicar– y estoy muy mal.

–Tu treballaves, abans?

–Ara ja fa temps que no, però sí que abans treballava, en administració. Feina d'oficina. No, si d'estudis sí que en tinc, no soc una...

–És aquí.

Entrem al cafè, li dic que demani el que vulgui i em mantinc a l'entrada. Ella m'avisa que agafarà també una magdalena, tot i que abans hagi negat tenir gana, i em pregunta si jo vull que em demani alguna cosa. Faig que no amb el cap. Mentre pago, la dona em dona les gràcies amb insistència, i expressa que avui en dia és molt difícil que la gent s'aturi al carrer.

Que ningú confia. Li pregunto com es diu.

–Maria Eugènia, tresor –contesta–, i tu?

–Elisa.

–Elisa, què maca ets. Quants anys tens?

–Vint-i-dos.

–Vint-i-dos...

La deixo instal·lada a una taula, i l'informo que jo he de marxar perquè tinc una reunió. No tinc temps de saber tot el que voldria de la Maria Eugènia, a qui decideixo creure, i instintivament li pregunto si té telèfon. Diu que sí que en té, però que l'ha de carregar aquí, a la cafeteria, i que no acostuma a tenir bateria. Li prenc el seu contacte, m'acomio i li estrenyo la mà. Quan ja soc lluny la torno a mirar, veig que extreu un cable de la seva bossa i s'aixeca a demanar a la cambrera si pot endollar-lo. Em quedo pensativa fins que em sona el telèfon dins la butxaca.

Bon dia -contesto- disculpeu, hi havia molt de transit. Estic a dos carrers, si podeu esperar-me cinc minuts... Gràcies, fins ara.